

„**T**o není opravdová pila?“ zeptala se Lily a v hlase jí zněly pochyby. Zírala na pilu, kterou Daniel zdvihl do vzduchu. Vypadala opravdová. Čistší a nablýskanější než většina náradí kulisáků, ale zrovna tak ostrá. Záludně se třpytila.

„Ale kdepak, je naprosto opravdová,“ ujistil ji Daniel rozjařeně. „Musí být, Georgie s ní totiž bude procházet mezi diváky, aby si to mohli ověřit.“

„Ale jak teda...?“ Lily na něj vrhla znepokojený pohled. „Nechceš doufám, abych udělala nějaké kouzlo?“ optala se podezřívavě.

„Zbláznila ses?“ Daniel zdvihl obočí. „Poté, co se sem minulý týden vydala na inspekci Královnina garda? Lily, málem nás zatkli za nedovolené čarování.“

Tak hloupý zase nejsem. Už takhle se pohybujeme na tenkém ledě. Nic takového, tohle je čistě jen trik. Iluze. Jinými slovy, čistokrevný podvod.“ Zazubil se a hrdě se ohlédl po Samovi, hlavním kulisákovi a výrobci Démonovy skříně, která jejich číslo proslavila. „Je to prostě geniální, vážně. Publiku to představíme v sobotu večer. V sobotu bývá vždycky dobrá návštěvnost.“ Povzdechl si a láskyplně pohladil výmysl z naleštěného dřeva ležící před nimi. „Ale bude to fungovat jenom s někým tak malým, jako jsi ty, Lily.“ Změřil si pohledem její sestru, Georgie. „Ty by ses tam možná ještě vešla, ale jen taktak, jsi o dost vyšší. A všechny dívky z baletní skupiny jsou na to moc velké. Ty by to rozhodně dělat nemohly, i když se mě neustále vyptávají, jestli nechci zkušenější asistentku, když jsme teď tak slavní. Ba ne, budu se muset poohlédnout po někom ve vašem věku.“

Lily si odfrkla. „A pak mu nedávat najíst, předpokládám.“

Daniel přikývl. „Rozhodně ne moc,“ řekl vážně. „Bylo by nanejvýš nešťastné, kdyby tam uvízl.“ Pak zamrkal. „Jo tak, ty sis dělala legraci.“

„Ještě pořád jsi nikoho vhodného nenašel?“ ptala se Lily znepokojeně. „Musíme odejít brzy. Tak příští týden, říkala jsem si. Jakmile za nás najdeš náhradu. V té divadelní agentuře o nikom nevěděli?“

„Ty, co mi doporučili, byly úplně k ničemu,“ řekl

Daniel znechuceně. „Na pohovor mi přišlo pět dívek, a když jsem jim ukázal, o co jde, všechny do jedné se akorát zahihňaly a řekly, že tohle v žádném případě nepůjde.“ Ustaraně se na ni zamračil. „Byl bych nejradši, kdybyste tu zůstaly. Obě. A nejenom kvůli tomu vystoupení. Anebo když už odsud musíte pryč, nechápu, proč nemůžete prostě odjet na kontinent. Vůbec se mi nezamlouvá představa, jak se samy potloukáte někde po Anglii, kde vás můžou kdykoliv odhalit a zatknout.“

Lily si povzdychla. „Samy jsme se potloukaly už předtím a nic se nám nestalo.“

Sam si odfrkl a Daniel podrážděně máchnul rukama. „Protože jste skončily tady! Náhodou jste narazily na divadlo, místo, kde polovina z nás Královninu gardu nenávidí ještě víc než vy kouzelníci.“ Znepokojeně si je prohlížel. „Řekněte mi, že můžu přestat hledat nové asistentky. Prostě zůstaňte tady, kde jste v bezpečí.“

„Jenomže my nejsme!“ Georgie se zachvěla. „Mamá už pro nás poslala Marten. Příště se za námi vypraví osobně, já to prostě vím.“

„O moc dále na jednom místě zůstat nemůžeme,“ souhlasila Lily. „A musíme být schopné s matkou bojovat.“ Polkla. „Až nás najde.“ Byla si téměř jistá, že je matka zanedlouho dostihne. „Danieli, když zůstaneme tady, nijak nám to nepomůže od-

stranit ta kouzla, kterými matka Georgie zaklela.“ Otrásla se. „Teď, když jsem královnu Sofii viděla na vlastní oči, mi ten matčin plán připadá ještě horší. Napůl ji chápu – nenávidím královnu za to, co udělala. Nejenže nám uvěznila tátu, ale taky ze mě a z Georgie a ze všech ostatních dětí kouzelníků udělala něco, co nejsme. Nemůžeme být samy sebou, kvůli tomu Dekretu musíme zapírat přesně to, co nás činí jedinečnými. Ale zabít ji nechci. Danieli, matka chce Georgie využít k tomu, aby zavraždila královnu. Chce, aby se kouzla vrátila. Aby byli kouzelníci zase mocní, tak jako tomu bylo po staletí, kdy jsme se proháněli na dracích a měli peněz jako šluppek. V ústraní na radostínském panství už setrvávat nehodlá. Myslím, že naše matka je blázen,“ dodala tichounce. „Zbláznila se z toho, že celou dobu trčí zavřená na ostrově. Ona královnu doopravdy hodlá zabít a tyhle kletby nějakým způsobem zařídí, že Georgie to udělá za ni. Bez boje se jí nevzdá.“

„Ani tebe,“ doplnil tiše bručivý hlásek. „Nezapomínej, že teď už má své plány i s tebou.“

Než Lily a Georgie utekly, žily odříznuté od zbytku světa, jen s matkou a několika málo velmi dobře placenými sloužícími. Z Radostína prchly, když zjistily, že matka už celé roky drží Georgie v zakletí a učí ji podivná kouzla, kterým nerozuměly ještě ani teď. Zlověstné čáry, kterým se Georgie učila, v ní byly

uložené pořád, jenomže nikdy nefungovaly tak, jak si to matka představovala. Zlobila se tedy na Georgie pořád víc a víc, a Georgie byla čím dál tím smutnější a a zamklklejší, jak ji ty čáry užíraly zevnitř.

Pak děvčata zaslechla, jak matka povídá Marten, své komorné, že už jí je Georgie k ničemu. Měla v úmyslu se jí zbavit – jako to udělala s těmi ostatními. Lily ani Georgie nevěděly, co to znamená, ale pak našly fotoalbum s truchlivou sbírkou fotografií svých dvou starších sester. Vyššího věku, než dosáhla Georgie, se nedožily. Ani jejich kouzla matku neuspokojila. Georgie a Lily nezbývalo než utéct.

Lily Henrietu vzala do náručí a přitiskla ji k sobě. V mopslíkově hladkém černém kožíšku a neochvějném způsobu bušení jeho srdíčka bylo cosi uklidňujícího, i když Henrieta zrovna říkala něco nanejvýš znepokojivého. Už pouhá Henrietina existence činila Lily šťastnější. Sama totiž toho psa stvořila či snad přivolala – nebyla si jistá, jak to vlastně bylo – z portrétu prarabely doma na chodbě. Bez černého psíka v Arabelině náručí teď vypadal značně nevyváženě. A změnil se i výraz v Arabelině tváři. Bylo zjevné, že kdyby se mohla dostat z obrazu a zmocnit se své praneteře, zakroutila by jí krkem.

„Já vím...“ zamumlala. „Ale vsadila bych se, že kdyby mohla, raději by použila Georgie. Se mnou by musela začínat zase úplně od začátku.“

Henrieta si odfrkla. „Chce tebe, protože Georgie není dost dobrá.“

Georgie si odkašlala. „Já jsem tady taky, pokud jste na to náhodou zapoměly,“ pronesla líbezně. S Henrietou občas moc nevycházela a Henrieta o ní říkala, že je padavka. Lily chvílemi bohužel nezbyvalo než s ní souhlasit. Georgie obdivovala, nicméně zrovna dvakrát průbojná její starší sestra rozhodně nebyla.

„Jsem si toho vědoma.“ Henrieta vyčkávala a měřila si Georgie pohledem pro případ, že by to snad chtěla popřít, ale Georgie jenom zrudla a vypadala nešťastně.

„Ta kouzla možná nefungovala, dokud jsme byly na Radostíně a matka tě je učila, ale teď účinkují! To je právě ten problém!“ dodala Lily. „Fungují až příliš dobře. Ta vlčí příšera, kterou jsi stvořila, se vyvedla natolik, že Marten roztrhala na cucky a tebe málem sežrala.“

„A mě taky,“ přikývla Henrieta.

Marten, matčinu komornou, Lily odjakživa nenáviděla, aniž pořádně věděla proč. Vůbec ji tedy nepřekvapilo, když zjistila, že ta postava oděná celá v černém není člověk. Marten sestávala ze statisíců kouzel složitě navrstvených jedno na druhé. Matčino mistrovské dílo.

Toto mistrovské dílo je pronásledovalo až do Londýna jako nějaký kouzelný policejní pes. Marten

se snažila vyčleničat stopy kouzel, která do Georgie vložila jejich matka. Měla za úkol přivést je nazpět. Matka už to s Georgie málem vzdala, teď v ní však její kouzla začínala účinkovat a prosakovala na povrch, kdykoliv jim k tomu Georgie dala příležitost. Což nebylo moc často. Georgie svá kouzla uzamkla hluboko v sobě, protože se děsila toho, co by se mohlo uvolnit společně s nimi.

Za ztrátu Marten si matka může sama, pomyslela si Lily a sama pro sebe se usmála. Teď, několik dní poté, už to vlastně bylo málem legrační. Ale v té chvíli, kdy tam stála a sledovala, jak Marten sestru vleče pryč a do krku jí zabodává své načernalé pařáty, to legrační nebylo ani trochu. Georgie byla tak vyděšená, že se temná kouzla vyplížila ven, a nakonec tedy komornou sprovodily ze světa matčiny vlastní čáry. Ohromný vlk z londýnského prachu a kapky krve z Georgiina podrápaného krku. Šedorudá bestie se vrhla po Marten a vytrhávala z ní kusy nazelenalých kouzel, až z ní zbyla jen hromádka černých šatů a šustícího prachu.

Henrieta však z toho vlka byla dost otrávená, protože to byl v podstatě pes mnohem větší než ona, což uráželo její hrdost. „Kouzla v sobě má, o tom nemůže být pochyb. Jenomže vůbec neví, co s nimi dělá. Nebo to snad víš?“ obrátil se mopslík na Georgie a chňapl lem její sukně.